

عنوان مقاله:

بررسی پیشینه ی تاریخی مهاجرت ایرانیان به هند و تاثیر آن بر فرهنگ و هنر هندوستان بارویکرد به اوایل دوره صفویه

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی مطالعات اجتماعی فرهنگی و پژوهش دینی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

حمیدرضا صفاکیش کاشانی - مدیرگروه تاریخ و باستان شناسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکزی

امیر رحیمی - فارغ التحصیل کارشناسی ارشد رشته تاریخ گرایش عمومی جهان

خلاصه مقاله:

همان گونه که مشخص می باشد از دیر باز بین ایران و هند روابط فرهنگی برقرار بود به گونه ای که پس از مهاجرت آریایی ها از فلات ایران و ورود آنها به داخل خاک این سرزمین، آریایی ها را به دو دسته تقسیم کرد عده ای از آنها به سمت اروپا رفته و عده ای دیگر به هند مهاجرت نمودند: اما در طول سالیان دراز بیشترین مهاجرت آریایی ها به هند از زمان ورود اسلام به ایران بوده است و بعد از آن بیشترین آمار مهاجرت را در دوره صفویه می توان دید. وقتی اکثریت جامعه ی آن زمان قبل از ورود اسلام زرتشتی بودند برای نجات از آزار و اذیت اقوام دیگر به هند مهاجرت کردند و اما در دوره های اسلامی و حکومت های اسلامی همچون صفویان به دلیل آنکه حکام صفوی به ویژه شاه عباس و شاه اسماعیل با تکیه بر مذهب تشیع پیروان سایر اقلیت ها را با خود مخالف می پنداشتند و به برخورد شدید به ویژه با اهل سنت پرداختند به نحوی که بیشترین مهاجرین آن دوره را کوچ کنندگانی از اهل سنت ایران تشکیل می دادند که در میان این اقلیت شاعران و نویسندگانی نیز به چشم می خوردند که به دلیل بی توجهی دربار صفوی به هنر و ادب پارسی سبب گردید اکثر نویسندگان در این مقطع زمانی به هند مهاجرت کنند که حتی برخی از مورخین معتقد بودند که ریشه ی نام هندوستان نیز از فارسی گرفته شده که به معنای سرزمین هندوها می باشد. عوامل متعددی در این مهاجرت دخیل بودند اما آنچه که به چشم می خورد مخالفت دستگاه حاکم با اقلیت های مذهبی و بی توجهی آنان به فرهنگ و ادب ایرانی بوده است. ما در این پژوهش برآنیم تا به پیشینه مهاجرت ایرانیان به هند پرداخته و تاثیر آن را در مقطع زمانی حکومت صفویان بر فرهنگ و هنر هند مورد بررسی قرار دهیم.

کلمات کلیدی:

مهاجرت، فرهنگی، روابط سیاسی، صفویه، ادبیات، هند

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/643464>

